

Udberstillæggene og Oprykning i høiere Klasser bør stilles væsentligt forskjellig, idet der langtfra er samme Marsag til at lade Kvinder oprykke saa hurtigt og til saa høie Lønninger som Mænd. For at holde mig til Telegrafisternes, vil efter Flertallets Forslag Begyndelseslønnen for disse blive 800 Kr., og Lønnen vil kunne stige indtil 2,100, selv om de ikke rykke op i høiere Stillinger. For Kvinder foreslaaes nu den samme Begyndelsesløn 800 Kr., men kun et Udberstillæg af 100 Kr. aarlig for hver fem Mars Tjeneste indtil 400 Kr., saa at de i alt ville saa 1,200 Kr. Denne Maade at stille sig paa overfor kvindelige Telegrafister er ikke Mindretallets egen Opfindelse, men vi have laant den i det Væsentligste fra Oplysninger om Forholdene i Sverrig. Mandlige Telegrafembeds- og Bestillingsmænd ere i det Hele lønede noget høiere der end her i Landet; derimod er der fastsat en særlig Lønningsmaade for Telegrafistinder. De lønnes i to Klasser med 800 og 1,000 Kr. med Udberstillæg indtil 200 Kr.; det vil altsaa sige, at de stige fra 800 til 1,200 Kr., hvilket i det Væsentlige stemmer med, hvad der her er foreslaaet fra Mindretallets Side. At det ikke er undtagelsesvis, at kvindelige Telegrafister benyttes i Sverrig, fremgaar ligeledes af de Oplysninger, vi have modtaget. Derest er der 126 kvindelige og 177 mandlige Telegrafister; de kvindelige udgjøre altsaa $\frac{2}{5}$ af samtlige Telegrafisters Antal, og naar man ikke har fundet Ulempe ved i et saadant Omfang at benytte dem i et Naboland, hvor Forholdene dog i alt Væsentligt maa antages at svare til de herværende, kan der heller ikke være Grund til her at undlade at følge den samme Vej. Nu har et andet Medlem, der synes at betragte Alt, hvad der hører til Kvindespørgsmaalet, som sin Domene, det ærede Medlem for Sanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer), stillet et Forslag, som gaar i en noget anden Retning. Han vil begynde med en lavere Løn, men saa lade den stige til samme Slutningsløn som for Mænd. Jeg tror, det er den aldeles forkerte Vej at gaa med Hensyn til denne Sag. Begyndelseslønnen repræsenterer det personlige Arbejde, som jeg før yttrede, og det bør derfor være ens for Mænd og Kvinder, eftersom det personlige Arbejde, der kræves af dem, maa betragtes som værende et og det samme. Hvis jeg forstaaer det ærede Medlems Forslag rigtigt — det er især rigtigt ikke ganske klart — er det det ærede Medlems Mening, at Kvinder skulle betragtes som havende 5 Mars ringere Anciennitet end Mænd; altsaa efter 5 Aar skulle de rykke op til 800 Kr. og derefter fra det Dieblit betragtes lige med Mænd, idet han da vil lade dem kunne avancere til 2,100 Kr. paa samme Maade som Mænd. Jeg tror, at det vil blive en væsentlig Hindring for Kvinders Anskættelse. Det har hidtil vist sig at være en Hindring for Kvinders Anskæt-

telse, at Lønningsforholdene have været ens, og vil man i det Hele taaget, hvad det ærede Medlem jo i saa høi Grad ønsker og jeg ligeledes, søge at staffe Kvinder Littere Udgang til Anskættelse i saadanne Stillinger, som de kunne udfylde, tror jeg, at den bedste Maade at komme ind paa den Vej er at stille deres Lønningsforhold endel anderledes, og da netop at gaa den Vej, som Udvalgets Mindretal har foreslaaet, og ikke den, som det ærede Medlem har foreslaaet. Jeg skal nu tillade mig at afvente, hvorledes den høitærede Minister vil stille sig saavel til dette Spørgsmaal som til hele Sagen, og jeg skal erklære, at dersom den høitærede Minister vil komme den Del af Udvalgets Flertal, paa hvis Begne den ærede Ordfører særlig taler, i det Væsentlige imøde, finder det Mindretal, jeg repræsenterer, ikke nogen Marsag til at stille sig fra dette Flertal, men dersom den høitærede Minister ikke stiller sig paa den Maade, tror jeg, at Thinget gjør rettet i at optræde paa bestemt Maade og tilkjendegive, at en saadan Holdning fra Regeringens Side ikke fører til Lønningslovenes Fremme. Det har den meget ærede Regering allerede erfaret for et Par Dage siden, og den Minister, vi nu have for os, har ved en anden Lov, nemlig Postvæsenets Lønningslov, set, at hans Maade at stille sig paa bærer ikke gode Frugter heri Thinget. Jeg tror, at Folkethinget bør vedblive at indtage en saadan Holdning, indtil vi møde en anden og mere imødekommene Holdning fra Regeringens Side. Hvad der særlig ved denne Lov gjør Stillingen eien-dommelig, er, at den er udarbejdet i det Væsentlige paa Grundlag af den tidligere Lønningslov for Telegrafvæsenet med Tillæg af de nu ophørte Dyrtidstillæg. Det er, om jeg saa tør sige, det fletteste Princip, som kan følges ved en Lønningslov; thi Dyrtidstillæget, selv naar det skulde anvendes paa enkelte Embedsmænd, var en principløs Forholdsregel, en Forholdsregel, man greb til for uden stor Vanskelighed at komme en Trang, man dengang erkjendte eller fandt sig i at erkjende, imøde, men som det ingenlunde kan gaa an at lægge til Grund for en blivende Lønningslov. Ved andre Lønningslove, f. Ex. for at holde mig til det Nærmeste, Postvæsenets, var det ganske andre Grundsetninger, man udarbejdede dem efter. Man har under søgt, hvorvidt de enkelte Postmesterembeder og Bestillinger, der var Tale om, havde udtrævet større eller mindre Arbejde i Sammenligning med tidligere, hvorvidt der paahvilede Embedsmændene større eller mindre Ansvar, og i Genhold dertil satte nogle Lønninger endog temmelig betydeligt op, medens man har ladet Andre blive staaende og enkelte endog gaa lidt tilbage. Følgen deraf er bleven, at uafsnok de Allerflestes have faaet Dyrtidstillæg gennem Lønningsforhøielse, men ikke paa Grundlag af Dyrtidstillæget, men paa et Grundlag, som kan forsvares ved Undersøgelse af